

ריח החריף הלא-ינעים, היכה בי ברגע שנפתחה הדלת.

פתח את הדלת הרופא עצמו, רופא נשים תל-אביבי במשנות השבעים, שיצא כבר לגימלאות וממשיך לקבל חולים בארץ פן פרטי, במרפאה שבדירתו, הנמצאת באזור-יריקה.

אלא שהריח הרווח, שגרם לי בחילה גם בלי שהייתי בהריון, היה כאלו-כאפס לעומת מחזה-הזוועות שהתגלה לעיני ב-מרפאה עצמה.

לא האמנתי שקיימים עדיין דברים כאלה, במאה העשרים. היתה זו תמונה שגולקחה ישר מבתי-המטבחים להפלות של מאה קודמת.

אולם למרפאה הגענו אחר כך. לפני כן התעכבנו בחדר-הקבלה, תוך שהרופא רד טן על שהגעתי לאחר שעות הקבלה, רטון, אך מקבלני.

הבית היה ריק, מאנשים. חדר-הקבלה כלל שתי כורסאות ושולחן מיניאטורי. והיטים עתיקים ושטיחים קמטים.

הרופא היה זקן, נמוך-קומה ומבולבל: "מה שמך? היכן את גרה?" סיפרתי לו על קיבוץ מרוחק, "כמה משפחות יש בקיבוץ? קיבוץ עשיר?"

ביקשתי שלא ישאל אותי על הקיבוץ, מכיוון שאני גורא עצבנית. הוא התייחס אלי כסב טוב ומבין. חייד הרבה וליטף את ידי בחיבה: "גו, מה כבר קרה לקי-בוצניקית שלי?"

עשית כבר

גרידה?

אני חושבת שאני בהריון. "למה?"

מרגישה חרא. "כי לא קיבלתי את המחזור החודשי ואני מרגישה חרא."

הוא צחק וצבט את לחיי: "יש לך בחילות? כאבים? מה את מר-גישה בדיוק?"

"יש לי בחילות, וכואבות לי הרגליים, ואני לא יכולה לסבול ריח של אוכל." "היית כבר בהריון? עשית פעם גרי-דה?"

"לא. אף פעם לא." "עכשיו תגידי לי מי שלח אותך ל-כאן?"

"חברה." "הוא ביקש שאכנס לחדר סמוך, לקליני-קה."

נכנסתי. חטפתי פיק-ברכיים: על אחת המיטות נראו סימני-דם. הסדי-נים היו מקומטים. חלקי המתכת, שהיו

חזרה לימי הביניים: חישוב עץ משנת 1587

אף בשבועות, מסיבות שונות — לא דווקא הריון. אם לאחר הדואוסט לא מופיעה הווסת בכל זאת — זה הסימן כי האשה אכן בהריון. במקרה זה, יש צורך בהפלה. הזריקה עצמה אינה תורמת במאומה לחיסול ההריון.

ניצול

וגניבה

קצב המזוכך היה כנראה יוצא-דופן בליכולו הפיזי. שאר חמשת הגינקולוגים שביקרתי אצלם שמרו על רמת היגיינה מקובלת. פיזית, אשר לרמה המוסרית — יותר

שאת עכשיו בפאניקה. אבל מחר כבר תהיי יותר רגועה, כי תכירי את המקום, וזה כבר לא יהיה שוק בשבילך. "או מחר תבואי עוד פעם, ואני אבדוק אותך ואתן לך זריקה. אני מקווה שזה יעזור לך ולא נצטרך הפלה."

"כמה זה יעלה?" "בשבילך 120 לירות. היום תשלמי 60 ומחר 60. זה כולל גם את הזריקה."

"בשביל מה היום 60?" "ככה. היית אצלי בקיבור, לא?" "אהה, וכמה תעלה לי גרידה, אם הורי-קה לא תעזור?"

"על זה לא מדברים עכשיו. כשתצטרכי, נדבר." "בסדר, אבל אני צריכה להכין את

שמעתי את תשובתו, משום שכבר הייתי בתוך המשרד המפואר.

התכווצתי במתח מעושה בתוך הכורסה הנוחה. הרופא ביקש לדעת את צירופי במיכטא הונגרי בולט. הסברתי לו כי אני פוחדת מהריון.

קולו היה חודר ועמוק. קצת חששתי ממנו. עיניו הבהירות ננעצו בפני: "כמה זמן לא קיבלת את המחזור?"

"שישה שבועות מהפעם הקודמת." הוא השכיב אותי על המיטה. לאחר בדי-קתיבוק שנמשכה שתי דקות, קבע כי הי-רחם שלי מורחבת, וכל הסימנים מעי-דים על הריון.

לכססתי את ציפורני, ובקול בוכה ביקשתי לעשות הפלה. בו במקום, הסכים הרופא לשות לי גרידה.

דחיתי את הצעתו הנדיבה. ביקשתי שהות להירגע יום יומיים מהחדשות הנוראות. הוא ניאות ברצון. ביקש 50 לירות לירות עבור הביקור, והכניס את הבאה בתור.

חוייה

מזעזעת

יצאתי לאור השמש מדוכאת מהבי-קור, לוא הייתי יכולה להכניס עימי לחדר-הטיפולים, לסצינת הבדיקה, חברה שתשמש לי כעדה — הייתי מציגה בפני הגינקולוג דובר ההונגרית את האישור הרפואי שהיה בתיקי, אשר בו נקבע, כי בדיקה מלפני שלושה ימים, כי אינני בהריון.

ללא עדים לא היה טעם בעימות מסוג זה. לא היה כל מקום לאפשרות, כי הרופא טעה. היה ברור לי כי הוא נוכל: הוא לא ביקש לעשות לי בדיקת-שתן או בדי-קתיבוק, לפני שהחליט על הפלה. היה ברור לי כי ברור לו שאינני בהריון.

הביקור אצל הרופא ההונגרי הוכיח לי אם כן את נכונות השמועות העקשניות המהלכות זה זמן רב בארץ, ואשר כל צעירה מכירה אותן.

אני עצמי שמעתי סיפורים אלה מפי שתי בנות שעברו את החוייה המזעזעת על גופן.

האחה, סטודנטית בת 23, גילתה ש-איבדה את הווסת כשלושה חודשים לפני החופה. היא פנתה לרופא-נשים פרטי, וזה קבע שהיא בהריון. בו במקום נתן לה זריקה, שלפי דבריו תגרום לה לדמם ולהפיל.

באותו ערב, חשבה שהיא הולכת למות. היא דיממה כמויתר-ענק, האמינה כי זו ההפלה שעליה דיבר הרופא. כאשר הרגי-

הגינקולוג בדק אותי שתי דקות. את בהריון, קבע, והציע לעשות מיד הפלה. הוא לא ידע שאני עיתונאית, ושבארנקי אישור רפואי שאינני בהריון!

שתה הרעה גברה, צילצלה לחברה שבאה והסיעה אותה לבית-חולים.

הסוד

נתגלה

כש גילו לה ששיטפיה-הדם אינם אלא המחזור שהתעכב, ושוררו על-ידי הזריקה, וכי היא לא היתה כלל בהריון.

בת אחרת עברה חוייה דומה. כאשר שמעה מפי הרופא את המילים: "מידלה, את בהריון" — החלה רועדת בכל גופה, היתה קרובה להלם מרוב התרגשות.

היא קבעה עם הרופא תאריך לביצוע ההפלה כעבור יומיים, ובאותו ערב גילתה את הסוד ללידתה.

זו עמדה בתוקף על ביצוע בדיקות לפני ההפלה. למחרת, סרו שוב אל הרופא, תבעו בדיקת-שתן. הרופא טען שזה מיותר, שבדיקתו היתה חד-משמעית, לבסוף היתה קרובה להלם מרוב התרגשות.

ובישר כי התשובה שלילית: היא לא בהריון. הוא אפילו לא טרח להתנצל, גבה 30 ל"י בעד הביקור הנוסף, עוד 20 בעד בדיקת השתן, ושלום על ישראל.

בחילות

ורחות

השאלה שעניינה אותי עכשיו היתה: האם רופאים נבלים כאלה הם חריגים, עיוותים נדירים — או מגיפה נפוצה?

ארבעת הביקורים הבאים שלי נתנו לי תשובה עגומה מאוד.

מדי מהם דמו לו, ניצלו את בורותיה ומ-צוקתה של צעירה מבולבלת ומפחדת — אנוכי — כדי לנסות לגנוב ממנה כסף שלא הגיע להם, עבור טיפול שלא היה צורך בו.

את הרופא השני בהרתי לאחר שדרישה וחקירה בין כמה חברות העלתה את שמו כאחד העוסקים במלאכה. הרמתי טלפון וקבעתי פגישה לאחר-הצהריים.

נכנסתי לחדר-ההמתנה. שני ספסלי-עץ היו את כל הריהוט. על אחד מהם ישב סמל, ולידו התייפחה בשקט היילת צנומה ושחרחרת. התיישבתי לידה, והסברתי לה כי אנו באותה סירה.

"יא, אם הורי ידעו הם ישחטו אותי, פלטה, יגמרו על החיים שלי. מה אעשה?" היא היתה בהיסטריה. השניים הגיעו משארם, שם הם משרתים באותו בסיס.

היא לא הלכה לרופאה הצבאית. בצה"ל, היילת הנכנסת להריון מקבלת את הטיפול המתאים — ואחר חייבת להפסיק את שרר-תה. החיילת חששה שהוריה היו מגלים את סיבת שיהרושה המוקדם, סירבה להשי-חמש בפיתרון הצה"לי.

הסמל, ששתק כל הזמן, היה חיזור ועישן בשרשרת.

הרופא שיקר

הלם, הפחד, הרתיעה והבהלה ש-אחוו בי בחדר המטופה, תחת ידיו של הרופא המטופה, חלפו, ובמוחי נשארה קבועה עובדת-יסוד, שלמענה עברתי את הסיטו הזה:

מבלי שבדק אותי — מבלי שי-קבע אם אני זקוקה לכך או לא — רק כדי להרוויח כמה לירות — הציע האשמואי הזקן לתת לי טי-פוז מיותר.

כאשר אמר לי שהזריקה שויתן לי עשויה לעזור לי, ולא אזקק לבצע הפלה — הוא שיקר לי.

הזריקה האמורה היא זריקה הורמונלים נשיים, הנקראת דואוסט. מטרתה אחת ויחידה: לקבוע אם האשה בהריון, בכך שהיא מורוות את הופעת הווסת.

המחזור החודשי עלול להתעכב, לעיתים

אמורים להיות מבוהקים, היו מלאים כתי-מים דביקים. הכיור שבסמוך למיטה היה מטונף, גרם לי בחילה אמיתית.

רציתי

לברוח

חשתי צמרמורת. איך אפשר? פתי-דתי אפילו להיבדק על ידו. הרופא הבחין בהודעותי: "אל תפחדי, זה לא מתאים לקיבוצניקית. זה לא יפה ככה."

עכשיו שמתילב כל הוא מגמגם, נוסף לכל: "תשככי פה על המיטה, הורה לי. אני הולך להביא את המשקפים שלי."

אולי ראתי את המשקפים שלי? אני לא זוכר איפה הם. הוא ליטף שוב את ראשי.

זיעה קרה פשטה בגופי. רציתי לברוח, אך חששתי להתבלבל בחדרים. "את לא רוצה ילד, נכון? או בואי נגמור מהר עם זה. גו, אל תפחדי."

המשקפים האבודות נמצאו. לא יכולתי לסבול את ידיו הרועדות. ביקשתי לרדת מהמיטה, אך הוא החזיר אותי. צעקתי, "איך מתנהגת בתקיבוץ?" דרשתי ממנו להפסיק מיד את הבדיקה. הפעם, הוא שמע לי.

כאשר אמר לי שהזריקה שויתן לי עשויה לעזור לי, ולא אזקק לבצע הפלה — הוא שיקר לי.

אתן לך

זריקה"

ואי, נסכם הכל במשרד. נשמתי לרווחה. הוא רשם מה שרשם בי-פנקסו. "אני עוד לא יודע אם את בהריון או לא. לא נתת לי לבדוק אותך. אני מבין